

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.08.2004, sp. zn. 25 Cdo 73/2004, ECLI:CZ:NS:2004:25.CDO.73.2004.1

Číslo: 87/2005

Právní věta: Pěstební materiál (sazenice stromků) vysazený v provozované lesní školce není trvalým porostem a tudíž součástí pozemku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.08.2004

Spisová značka: 25 Cdo 73/2004

Číslo rozhodnutí: 87

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Vlastnictví

Předpisy: § 120 odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.
§ 420 odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d Praha – východ rozsudkem ze dne 20. 11. 2001, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 8. 2002, zamítl žalobu na zaplacení částky 1 608 768 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Rozhodl tak o nároku žalobců na náhradu škody, kterou jim měl způsobit žalovaný tím, že z jejich pozemku parc. č. 985 o výměře 14 014 m² v k. ú. Č., jehož jsou podílovými spoluvlastníky každý z jedné ideální poloviny, vytěžil v lednu 1997 nejméně 177 kusů vzrostlých stromů – javorů s kořenovými baly a v lednu 1998 nejméně 117 kusů vzrostlých stromů – javorů a jeřabin s kořenovými baly; výše škody byla určena znaleckým posudkem znalce Ing. H. Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že předmětný lesní pozemek byl v užívání Středočeských státních lesů B., školkařského závodu, a posléze v nájmu státního podniku Lesy ČR, přičemž tento nájemní vztah byl ukončen podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, výpovědí ze strany nájemce s tříměsíční výpovědní lhůtou doručenou žalobcům dne 26. 11. 1997, takže skončil dnem 28. 2. 1998. Na základě výběrového řízení vyhlášeného dne 13. 1. 1994 Lesy ČR, st. podnikem, školkařským závodem B., ohledně pronájmu části Školkařského závodu B., jmenovitě střediska “Velkoškolky Z.” a střediska “Zahradní architektura K.” (jehož součástí byly kromě pozemků v K. i pozemek na školkařskou výrobu o rozloze 1,4 ha v katastrálním území Č.), včetně hmotného investičního majetku a prostředků postupné spotřeby, a jehož účelem bylo po dobu nájmu využívat školkařské plochy k výrobě lesnický upotřebitelného zboží s tím, že nájemce je povinen odkoupit veškerou rozpracovanou výrobu (sadební materiál okrasný i lesnický), byla s úspěšným žalovaným dne 1. 3. 1995 uzavřena smlouva o pronájmu tohoto školkařského závodu. Z kupní smlouvy ze dne 7. 9. 1996, inventurního seznamu ze

dne 1. 3. 1995, inventurního soupisu na sběrném formuláři z 24. 2. 1995, z faktury z 10. 8. 1995 a ze svědeckých výpovědí V. V. a O. N., bývalých pracovníků Lesů ČR, st. p., Ing. Ž., zaměstnance Lesů ČR a vedoucího Lesní správy M., a Ing. H., který pro Lesy ČR, st. p., pracoval jako oblastní inspektor, vzal soud dále za prokázané, že veškerý sadební materiál pěstovaný na všech plochách uvedeného školkařského závodu (k jehož likvidaci došlo rozhodnutím generálního ředitele Lesů ČR, st. p., ze dne 1. 3. 1995), tedy i na pozemku v Č., byl inventován a odkoupen žalovaným. Z výpovědi naposledy jmenovaného svědka bylo dále zjištěno, že pozemek v Č. byl užíván jako školka, šlo o zahradní architekturu, na němž se pěstoval materiál pro další výsadbu. Pozemek byl evidován (a dosud je) jako bezlesý půdní fond vedený pro potřeby školky k pěstování školkařského materiálu, nikoliv jako trvalý porost. Mezi žalovaným a státním podnikem Lesy ČR bylo ústně dohodnuto postupné vyzvednutí stromů žalovaným s tím, že po ukončení nájemního vztahu mezi Lesy ČR, st. p., a žalobci jako vlastníky pozemku je třeba ohledně nakládání se sadebním materiálem jednat pouze s nimi. Při právním posouzení věci vycházel okresní soud z ustanovení § 420 obč. zák. a dospěl k závěru, že i když došlo k odebrání lesnatých dřevin z pozemku žalobců, neporušil žalovaný žádnou právní povinnost a žalobcům nezpůsobil ani škodu na jejich majetku, neboť stromy vytěžil v období, kdy měl pozemek v nájmu, a nešlo o trvalé porosty, které by měly zůstat jako trvalá součást předmětného pozemku, nýbrž se jednalo o sadbu, jež byla určena pro další výsadbu a již žalovaný v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy v roce 1995 koupil od Lesů ČR, st. p., které předmětný pozemek užívaly jako školkařský závod za účelem pěstování pěstebního materiálu pro další výsadbu.

K odvolání žalobců K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 5. 2. 2003 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a ztotožnil se s jeho závěrem, že v daném případě nebyly předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu podle § 420 obč. zák. splněny. Jestliže v řízení bylo prokázano, že vyzvednuté stromky byly sadebním materiálem, s nímž byl oprávněn hospodařit a nakládat státní podnik Lesy ČR až do skončení nájmu, tedy do 28. 2. 1998, a prodal-li tento podnik sadební materiál žalovanému, který jej do uvedeného data vyzvedl a použil v souladu s předmětem svého podnikání, pak tím neporušil žádnou právní povinnost. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobců, že stromky byly trvalým lesním porostem, neboť tento jejich názor je zcela v rozporu se zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích, podle jehož ustanovení § 2 písm. c) se lesními porosty rozumějí stromy a keře lesních dřevin, které v daných podmínkách plní funkci lesa, přičemž pozemky k plnění funkcí lesa nejsou školky a plantáže lesních dřevin založené na pozemcích, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa, pokud orgán státní správy lesů na návrh vlastníka pozemku nerozhodne jinak (§ 3 odst. 2 citovaného zákona). Vzhledem k tomu, že od počátku užívání pozemku Středočeskými státními lesy B. a posléze státním podnikem Lesy ČR byl pozemek žalobců užíván jako lesní školka a rostliny na něm pěstované nebyly určeny k trvalému spojení s půdou (nešlo o obnovu lesa), ale po jejich vypěstování byly určeny k prodeji a ozelenění veřejných prostranství, případně k obnově lesa, byl vlastníkem těchto stromků st. podnik Lesy ČR a posléze (po jejich prodeji) i žalovaný. Takto pěstované stromky mohly být podle své povahy od pozemku žalobců odděleny a vzhledem ke svému určení se nestaly součástí pozemku žalobců ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1 obč. zák. a § 2 odst. 2 zákona č. 221/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Z těchto důvodů není pro právní posouzení věci ani významná okolnost, že žalobci prokázali vyzvednutí stromků žalovaným jen v roce 1997 (jak to vyplývá z dohody ze dne 13. 1. 1997 uzavřené mezi žalovaným a Z. v S., týkající se vstupu na pozemek této společnosti za účelem odvozu stromů), nikoliv však v lednu 1998. Odvolací soud považoval rovněž za nedůvodnou námitku žalobců o částečné neplatnosti kupní smlouvy ze dne 7. 9. 1995, neboť koupě sadebního materiálu žalovaným byla listinnými důkazy i svědeckými výpověďmi prokázána, a pokud v inventurním soupise ze dne 24. 2. 1995 a v inventurním zápise ze dne 2. 3. 1995 (příloze ke kupní smlouvě ze 7. 9. 1995) není uvedeno parcelní číslo pozemku, ale pouze kat. úz. Č., bylo nesporně zjištěno, že byl inventován „veškerý materiál na všech plochách náležejících středisku Zahradní architektura“, jehož součástí byl i pozemek žalobců. Pro posouzení uplatněného nároku žalobců ovšem otázka platnosti kupní

smlouvy nemá žádný význam, neboť i za situace, že by kupní smlouva byla neplatná a že by vlastnictví k sadebnímu materiálu na pozemku žalobců na žalovaného nepřešlo, vznikla by případná škoda vyzvednutím stromků Lesům ČR, st. p., a nikoliv žalobcům.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci dovolání, jehož přípustnost dovozují z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a podávají je z důvodů uvedených v § 241a odst. 2 písm. b), odst. 3 o. s. ř. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že žalovaným vytěžené stromy nebyly trvalými porosty a že se nestaly součástí předmětného pozemku ve smyslu ust. § 120 odst. 1 obč. zák., neboť není rozhodné "určení" rostliny, nýbrž skutečný stav, tedy zda došlo k trvalému spojení stromů s půdou či nikoliv. Názor krajského soudu, že stromky mohly být podle své povahy od pozemku žalobců beze všeho odděleny, nenalézá podle dovolatelů oporu ve skutkových zjištěních, neboť provedenými důkazy bylo prokázáno, že šlo o vzrostlé stromy ve stáří 10-15 let a že jejich vytěžením došlo ke značnému poškození pozemku, když byly vyzvednuty strojně i s kořenovým balem. Poukazují na to, že podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 221/1991 Sb. sice platí, že u pozemků daných smluvně do užívání je vlastníkem jiných než trvalých porostů uživatel, pokud se s vlastníkem nedohodne jinak, avšak k takové dohodě mezi žalobci a uživatelem nedošlo. Odvolací soud dále vycházel i z nesprávného skutkového závěru, že žalovaný nabyl vlastnického práva k sadebnímu materiálu na pozemku žalobců, tuto skutečnost avšak z kupní smlouvy ze dne 7. 5. 1995 dovodit nelze, a kromě toho krajský soud zcela pominul dopis generálního ředitele Lesů ČR, st. p., ze dne 20. 4. 2001, který žalobci předložili. Vzhledem k tomu, že pozemek žalobců nebyl předmětem nájmu ze strany žalovaného, je vyloučeno, aby se inventurní seznam ze dne 1. 3. 1995 a faktura ze dne 10. 8. 1995 (nesprávně uvedeno 1985) týkaly porostů na pozemku žalobců, neboť inventurní seznam byl pořízen za účelem pronájmu Velkoškolky "Z." a střediska Zahradní architektury K. a fakturováno bylo pouze za okrasné dřeviny uvedeného střediska. Dále dovolatelé poukazují na to, že inventurní soupis na sběrném formuláři ze dne 24. 2. 1995 byl sestaven panem N., který nebyl členem inventurní komise, a navíc z jeho výpovědi vyplývá, že počet stromků uvedených v tomto formuláři neodpovídá skutečnému počtu stromů na pozemku žalobců; jde tedy o důkazy nevěrohodné a pokud jde o výpověď svědkyně V., ta uvedla, že "vyložene ve školce v Č. neinventovala". Žalobci trvají na tom, že provedenými důkazy bylo prokázáno, že na základě svého spoluvlastnického práva k předmětnému pozemku se stali spoluvlastníky stromů, že žalovaný stromy vytěžil v roce 1997 a 1998 v počtu nejméně 294 kusů, čímž jim způsobil škodu ve výši 1 608 768 Kč, jak byla určena znaleckým posudkem znalce Ing. H. a jeho svědeckou výpovědí. Žalovaný tudíž za takto vzniklou škodu žalobcům odpovídá podle § 420 odst. 1 obč. zák., neboť porušil svoji právní povinnost tím, že zasáhl do výkonu vlastnického práva žalobců (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 126 obč. zák.). Navrhli, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a aby mu věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém písemném vyjádření k dovolání ztotožnil s rozsudky soudů obou stupňů a poukázal na to, že žalobci v dovolání jen opakují námitky, s nimiž se soudy náležitě vypořádaly; navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto, event. odmítnuto.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobami k tomu oprávněnými (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), účastníky řízení, řádně zastoupenými advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek odvolacího soudu podle § 242 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2001 a nejprve se zabýval přípustností podaného dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.). Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu upravuje ustanovení § 237 o. s. ř.

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (písm. a/), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (písm. b/), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písm. b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé zásadní právní význam (písm. c/).

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní právní význam zejména tehdy, řeší-li otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Žalobci napadají dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, a nejde o případ, že by v této věci bylo soudem prvního stupně rozhodováno poté, co by jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno (§ 237 odst. 1 písm. b/). Zbývá proto posoudit přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Dovolání je podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění přípustnost dovolání nezakládají) a současně se musí jednat o právní otázku zásadního významu. Právním posouzením je činnost soudu, při níž aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy dovozuje ze skutkového zjištění, jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti.

Závisí-li přípustnost dovolání na úvaze dovolacího soudu o tom, zda napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam, nemůže být způsobitelným dovolacím důvodem námitka, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (srov. ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř.). Pokud dovolatelé nesouhlasí s tím, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný koupil sadební materiál – předmětné stromky vysázené na pozemku žalobců od Lesů ČR, st. p., a soudu vytýkají, že pominul listinný důkaz – dopis generálního ředitele Lesů ČR, st. p., ze dne 20. 4. 2001, který žalobci předložili, a zpochybňují provedené důkazy, z nichž dovozují opačné skutkové závěry, je zřejmé, že nesouhlasí se skutkovými zjištěními, z nichž rozsudek odvolacího soudu vychází. Podstatou jejich námitek je tedy nesouhlas se zjištěným skutkovým stavem věci a s hodnocením provedených důkazů; je jednoznačné, že nejde o námitku nesprávného řešení otázky právní, nýbrž o námitku týkající se skutkových zjištění, která byla podkladem pro právní posouzení věci, tedy o dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř. Z hlediska tohoto dovolacího soudu nelze správnost rozsudku odvolacího soudu přezkoumat, neboť ve vztahu k námitce, že rozsudek odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, není dovolání podle ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné.

Nesprávné právní posouzení věci, které dovolatelé jako důvod dovolání (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.) dále uplatnili, může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Nesprávnost rozhodnutí odvolacího soudu je v dovolání vyvozována ze závěru, že žalovaný se nedopustil protiprávního jednání, když minimálně v jednom případě vytěžil z pozemku žalobců stromky lesní školky, neboť tyto stromy nebyly trvalými porosty a proto se nestaly ve smyslu ustanovení § 120 obč. zák. součástí pozemku žalobců, na němž byly pěstovány. Vzhledem k tomu, že otázka, zda pěstební materiál (stromky) lesní školky je či není trvalým porostem a tudíž součástí pozemku podle § 120 odst. 1 obč. zák., dosud nebyla v rozhodování Nejvyššího soudu řešena, dospěl dovolací soud k závěru, že tato otázka má zásadní právní význam ve smyslu ust. § 237 odst. 3 o. s. ř.

a dovolání je k této otázce přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Podle § 120 odst. 1 obč. zák. součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila.

Znehodnocením věci hlavní je přitom třeba rozumět funkční újmu, kdy hlavní věc již nemůže sloužit původnímu účelu vůbec či v plné míře, anebo zejména hospodářské poškození věci, tj. ztrátu její peněžité hodnoty, popř. i estetické zhoršení vzhledu věci či jiné znehodnocení, neboli souhrnně řečeno újmu na hodnotě hlavní věci, která již není schopna sloužit svému původnímu účelu buď vůbec, anebo z velké části.

Součástí pozemku jsou i trvalé porosty, jako např. keře, stromy, porosty viničné a chmelničné, okrasné dřeviny atd. (srov. R 16/1996), jak to vyplývá i z ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), podle kterého vlastník pozemků je vlastníkem porostů na něm vzešlých; tím není dotčeno vlastnické právo zemědělských družstev k porostům na pozemcích jejich členů podle předpisů o zemědělském družstevnictví. U pozemků daných smluvně do užívání je vlastníkem jiných než trvalých porostů uživatel, pokud se s vlastníkem nedohodne jinak.

Podle § 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), se pro účely tohoto zákona rozumějí lesními porosty stromy a keře lesních dřevin, které v daných podmínkách plní funkci lesa. Podle § 3 odst. 2 tohoto zákona pozemky určenými k plnění funkcí lesa nejsou školky a plantáže lesních dřevin založené na pozemcích, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa, pokud orgán státní správy lesů na návrh vlastníka pozemku nerozhodne jinak.

Lesní školka není pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, ale slouží jako reprodukční (sadební) materiál k obnově lesa, případně k ozelenění veřejných prostranství, zahrad, k prodeji apod. Pěstební materiál lesní školky (sazenice stromků) nelze považovat za trvalý porost ani ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., neboť jeho určením je vypěstovat sazenice a poté je přesadit na určené místo, kde teprve začnou plnit svoji funkci trvalého porostu; do té doby však funkci trvalého porostu neplní (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 28 Cdo 2402/98, v němž dovolací soud dovodil, že ovocné stromky pěstované jako školkařské výpěstky lze pokládat za zásoby podle § 20 odst. 1 zákona o půdě). Lesní školku je možno definovat jako produkční plochu určenou k pěstování sadebního materiálu (lesní a okrasné zeleně), který je určen pro další výsadbu. Protože pozemek lesní školky je produkční plochou určenou k pěstování sadebního materiálu, který se na něm pouze předpěstovává, a předpěstované sazenice stromů jsou určeny k prodeji a ozelenění veřejných či jiných prostranství či zahrad, případně k obnově lesa, nedochází k jeho znehodnocení (ke ztrátě jeho peněžní hodnoty) tím, že sazenice stromů jsou z něj vyzvednuty (vytěženy); tento pozemek je naopak dále využitelný pro nový pěstební materiál.

Jestliže v posuzované věci ze skutkových zjištění soudů obou stupňů vyplynulo, že předmětný pozemek ve vlastnictví žalobců byl původně v užívání Středočeských státních lesů B., školkařského závodu, a posléze jej (do 28. 2. 1998) měl v nájmu státní podnik Lesy ČR, přičemž pozemek byl evidován (a dosud je) jako bezlesý půdní fond užívaný pro potřeby školky k pěstování školkařského materiálu určeného pro další výsadbu, je správný názor odvolacího soudu, že stromy na něm vysázené nebyly lesním porostem (§ 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích) a že předmětný pozemek nebyl – jako školka – určen k plnění funkcí lesa (§ 3 odst. 2 citovaného zákona). Byly-li tyto stromy jako pěstební materiál určeny k dalšímu přesazení, nedošlo k jejich trvalému spojení s půdou a nejednalo se proto o trvalé porosty. Vzhledem k tomu, že uživatelem (nájemcem) pozemku žalobců byl (až do 28. 2. 1998) státní podnik Lesy ČR, byl tento podnik (i ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2, věta druhá, zákona o půdě) vlastníkem předpěstovaných školkařských sazenic stromů (a to bez ohledu na jejich stáří) a posléze kupní smlouvou ze dne 7. 9. 1995 k nim nabyt vlastnictví žalovaný.

Sazenice stromů se tudíž nestaly součástí předmětného pozemku žalobců (§ 120 odst. 1 obč. zák.), neboť podle své povahy (svým určením) nenáležely k tomuto pozemku, který vzhledem k tomu, že se jednalo o pěstební pozemek lesní školky, ani nemohl být vyzvednutím stromků znehodnocen.

Je proto správný i názor odvolacího soudu, že žalovaný tím, že v roce 1997 (kdy předmětný pozemek byl v nájmu Lesů ČR, st. p.) stromky z pozemku žalobců vytěžil, se nedopustil protiprávního jednání (zásahu do vlastnického práva žalobců – § 126 obč. zák.), neboť tyto stromky byly v jeho vlastnictví, a žalobcům nevznikla ani žádná majetková újma (škoda), protože sadební materiál se nestal součástí jejich pozemku.

Dovolací soud se z uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem odvolacího soudu, že předpoklady odpovědnosti za škodu podle § 420 odst. 1 obč. zák. nebyly v daném případě naplněny.

Z uvedeného vyplývá, že dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nebyl uplatněn důvodně, neboť rozhodnutí odvolacího soudu je správné a v souladu s tím, co bylo shora uvedeno. Nejvyšší soud proto dovolání žalobců zamítl (§ 243b odst. 2, věta před středníkem, o. s. ř.).